

v Jičíně ze dne 18. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný podal proti rozsudku, vynesnému v jeho nepřítomnosti, ve třídenní lhůtě od doručení rozsudku odpor. Podle protokolu ze dne 16. dubna 1929 prohlásil však, že podáním označeným jako odpor chtěl do rozsudku podati zmateční stížnost. Není na závadu, by opravný prostředek, jejž obžalovaný podal, nebyl přes jeho označení jako odpor posuzován a zkoumán jako zmateční stížnost, poukazuje-li k ní svým obsahem a smyslem. V dotyčném podání je uplatňováno, že se obžalovaný nemohl dostavit k hlavnímu přelíčení ze dne 18. října 1928, poněvadž doručená mu obsílka nezněla na tento den, nýbrž na den 18. listopadu 1928. Tímto přednesem tvrdí obžalovaný porušení předpisu § 221 tr. ř., podle něhož den hlavního přelíčení má se obžalovanému oznámiti, takže podle tvrzení obžalovaného má se věc tak, jako by k hlavnímu přelíčení nebyl vůbec obeslán. Tím napovídá zmatečnost podle čis. 3 § 281 pro porušení onoho zákonného ustanovení. Leč stížnost je zřejmě bezdůvodnou. Obžalovaný nabídl se sice, že obsílku předloží soudu. Než neučinil tak přes opětovné vyzvání a na konec prohlásil, že obsílka se mu ztratila. Tvrzení obžalovaného neodpovídá ani pravdě. Neboť zpáteční lístek, ve spisech založený, dosvědčuje, že obžalovaný byl skutečně předvolán na 18. října 1928; obžalovaný podepsal také zpáteční lístek s datem 27. září 1928, které souhlasí s datem na poštovním razítku, jímž je zpáteční lístek opatřen. Kromě toho byl k témuž hlavnímu přelíčení předvolán i svědek Karel E., jenž se k líčení dostavil. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o tom, že obžalovaný nebyl k hlavnímu přelíčení řádně obeslán a tím zákon v ustanovení § 221 tr. ř. porušen.

Čís. 3558.

I při trestných činech, spáchaných obsahem tiskopisu, přicházejí k platnosti všeobecné zásady trestního zákona o spoluvinně a spolupachatelství.

K pojmu »spolupachatelství« se jen vyžaduje vědomé spolupůsobení více osob se stejným úmyslem a za stejným cílem; nevyžaduje se, by každý ze spolupachatelů působil od počátku a měl účast při všech složkách společné trestné činnosti.

(Rozh. ze dne 4. července 1929, Zm II 330/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. května 1928, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čis. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin výzvy k trestným činům a pro zločin schvalování trestných činů podle § 15 čis. 3 a § 16 čis. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čis. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v onom zprošťujícím výroku jako zmatečný, a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozsoudil.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství bylo vyhověti již z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. Napadený rozsudek vylučuje vinu obžalovaného, poněvadž prý není pisatelem závadného článku ve smyslu § 7 tr. zák. Nálezací soud si při tom neuvědomil, že, jako při každém jiném deliktu, i při trestných činech, spáchaných obsahem tiskopisu, přicházejí k platnosti všeobecné zásady trestního zákona o spoluvině a spolupachatelství (srovnej Liszt: »Lehrbuch des österreichischen Pressrechtes« stránka 218 a 219), a že tedy i při sepisování článku jest možné spolupachatelství, pokud jsou tu ovšem skutkové předpoklady pro naplnění tohoto právního pojmu, k němuž se jen vyžaduje vědomé spolupůsobení více osob se stejným úmyslem a za stejným cílem, při němž se nevyžaduje, by každý ze spolupachatelů působil od počátku a měl účast při všech složkách společné trestné činnosti. Skutková zjištění napadeného rozsudku poukazují na takovou společnou činnost obžalovaného s osobou, která článek v konečné jeho úpravě do tisku dala. Vždyť podle rozsudkového zjištění připustil obžalovaný, že překlad své obhajovací řeči dal redakci »R.« k dispozici, věda, že bude v R. uveřejněna, jak se také skutečně stalo, a to tak, že tvoří podstatnou část závadného článku. S tohoto právního hlediska opomenul nálezací soud věc zkoumati, a již tím stal se rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., takže odpadla potřeba zabývatí se uplatněnými formálními výtkami podle čís. 4 a 5 § 281 tr. ř. Věc bylo po rozumu § 288 čís. 3 tr. ř. odkázati do první stolice, ježto důsledkem nesprávného právního nazírání nálezacího soudu scházejí v rozsudku potřebná skutková zjištění zejména po subjektivní stránce.

Čís. 3559.

Tím, že byl v době uveřejnění článku trestného obsahu nemocen a za jeho nemoci vykonával za něho redakční práce někdo jiný, jenž nebyl řádným způsobem zřízen zodpovědným redaktorem (na tiskopise jako takový uveden a úřadu řádně ohlášen), není redaktor prost zodpovědnosti za uveřejnění článku s hlediska zanedbání povinné péče, nebyla-li jeho nemoc takového rázu a stupně, že mu znemožňovala splnění povinnosti uložené mu čl. III zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák.

(Rozh. ze dne 4. července 1929, Zm II 16/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 13. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. v doslovu § 42 odst. 3 zákona na ochranu republiky.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a), b) tr. ř., leč neprávem. Tvrdíc ve vývodech, vztahujících se k prve